

udhygtigt Folk, der ikke fortjente at leve. Det er denne Gaanlatter, som vil blive Nederlagets Følgesvend, der bringer mig til at ønske, at man idetmindste vil gjøre det lille Skridt til en yderligere Uddannelse, som er foreslaaet af den høitærede Minister. De Herrer kunne tro, at de sørge for deres eget Kjød og Blod ved at give Soldaterne en noget fyldigere Uddannelse. Vi elste dog Alle vore brave og tappre Jenser, men lad os da ogsaa give dem en saadan Udvikling, at de ikke blive til Skamme og til Haan, fordi de ikke have faaet en saa stærk Udvikling som dem, de skulle stilles overfor. Det er Synd imod Landets Ungdom at gjøre dette. Jeg har set det blive fremhævet, men jeg kan ikke tale derom med nogen videre Sikkerhed, at netop den nyere Tids Maaade at føre Krig paa gjør det særligt vigtigt at have fuldt udbillede Soldater, thi Udviklingen af Artilleriets Styrke gjør det nødvendigt, at Kampen føres mere spredt, end det tidligere var Tilfældet; men naar Kampen føres mere spredt, saa kommer det ogsaa langt mere an ikke alene paa Underofficerernes, men ogsaa paa de enkelte Soldaters Udvikling. Det er netop derfor, at den nyere Tids Krigsførelse gjør det nødvendigt yderligere at udvikle Soldaten. Hvorfor ere de dog imod Forstærkningens Indfaldelse? Den ærede Ordfører sagde igaar ikke Andet, end at de havde været derimod i saa mange Aar, og derfor vare de ogsaa mod det nu. Det er imidlertid blevet oplyst, at den første Gang, da dette Forslag om Forstærkningens Indfaldelse blev foreslået, var der aldeles særlige Grunde, som gjorde, at det ikke blev vedtaget. Dengang skulde det Mandstabs, som havde gjort Tjeneste i Krigen, have været indfaldt, og man troede da maaste, at dette Mandstabs havde faaet tilstrækkelig Øvelse. Man vil nu maaste sige: Na, naar Forstærkningsmandstabet har været med i nogen Tid, saa vil det nok blive kampdygtigt. De, der tale saaledes, vide ikke, hvad de sige. De vide ikke, med hvilken Hurtighed Landets Skjæbne vil blive affjort; de vide ikke, i hvor kort Tid de vigtigste Livsspørgsmaal ville faae deres Besvarelse. Man har sagt, at man nok vilde have Forstærkningen indfaldt, naar der var Fæstninger, men naar der ikke var Fæstninger, vilde man ikke have den indfaldt. Dette er en høist ubegrundet Indvending. Betyder det levende Forsvar da Intet? Er der da ikke en Fjende at kæmpe imod, selv om det ikke ster bag Voldene? Er der da ikke en Fjende, hvis Landgang man vil forhindre, selv om man ikke er indsluttet i en Fæstning? Det har forbauset mig, at man kunde komme med en

saadan Indvending mod den lille Forholdsregel, at indfalde Forstærkningen. Men hvad kan da Grunden være til, at der er en saa bestemt Stemning derimod? Hvad er Grunden til, at man ikke ønsker Forstærkningen indfaldt? Det er den — jeg tror ikke jeg tager feil — at man antager, at dette Mandstabs nu vil være rykket ind i saadanne Livsforhold, at det vil være besværligt for dem at rives ud deraf, selv for kort Tid. Jeg har her et Mæglingforslag mellem det, at der ikke skal bevilges Noget til Forstærkningen, og saa Regeringens Forslag. Det Hele dreier sig om henved 27,000 Kr. Naar man vil mægle, maa man altid se, hvad Ens Modstandere egentlig ønske. De ønske ikke at bevære dem, som vilde blive indfaldte; de sige, det vilde falde dem altfor haardt, naar de paa denne lille Lønning skulde blive bortfaldte fra deres Hjem. Saa vil jeg sige: Naad Bod paa denne Ulempe; giv dem dobbelt Løn, giv dem den tredobbelte Løn, om det var fornødent; giv dem saa høi Løn, at de med rigtig Fornøielse mødte igen ved Indfaldelsen, fordi de virkelig fik fuld Erstatning for deres Arbejde og deres Tid! Det er ikke store Summer, der her er Tale om. Jeg antager, at den gjentagne Indfaldelse vil koste omkring de 11,000 Kr. Det vil, hvis man giver dem det Dobbelte, være omtrent 22,000 Kr., og, hvis man giver dem det Tredobbelte, omtrent 33,000 Kr. Det er en Maaade, hvorpaa jeg mener, at Modstanden mod Forstærkningens Indfaldelse kan brydes. Ved at man giver dem en saa høi Lønning, at de kunne møde med Fornøielse, vil efter min Mening den væsentligste Grund til Modstanden bortfalde. Jeg er ledet hertil ved Tanken paa, at det er muligt, at Danmark vil have at bestaa den sidste store Kamp, og jeg vilde nødig have, at denne Kamp skulde ledsages af Verdens Gaanlatter over, at vi saa daarlig havde forsvaret os.

C. Sager: Der er et enkelt Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Da vi for nogle Dage siden forhandlede Lovforslaget om Anlæg af forskjellige Fernbaner ved Kjøbenhavn, tillod jeg mig at fremhæve, at de foreslaaede Anlæg umulig kunde finde deres Afgjørelse, saalænge man ikke samtidig kom til en Afgjørelse af Spørgsmaalet om Citadellens Nedlæggelse. Dette Spørgsmaal har i mange Aar været forhandlet, og det maa utvivlsomt siges at være indømt til Afgjørelse, fordi Alle ere enige om, at Citadellet ikke har nogen Betydning for Hovedstadens Forsvar. Det forekommer mig derfor, at det Første, som man maa gjøre, naar man har Citadellens Nedlæggelse for Øie, er ikke at foretage flere Udgifter og Be-